

accident în ființa lui) și să privim mai adânc. Când iubești pe cineva, spunea Părintele Iustin, starețul Mănăstirii Oașa, ești ca un scafandru care pătrunde în adâncul oceanelor și scoate la suprafață comorile. Când iubești pe cineva îl inspiri, activezi în el puteri de care habar nu avea că le are. Forțe care zac latent în adâncul oceanului. Devenirea noastră ca ființe umane este imposibilă fără dragostea celorlalți. Fiecare om revelează în noi un alt mod al nostru de a fi în lume. Putem fi în foarte multe feluri, în funcție de

câte relații profunde activăm în noi. Abia prin trăirea relației ne revelăm pe noi înșine și înaintăm spre chipul nostru adevărat, care e inepuizabil, care e Dumnezeu din noi. Dar din păcate, activăm unul în celălalt doar 1 % din cât am putea. Trăim o formă foarte diminuată a noastră. Suntem foarte zgârciți cu noi, nu ne dăm dreptul la viață, la devenire. Nu ne iubim îndeajuns.

Sursa: www.ortodoxiatinerilor.ro, interviu de Dia Radu: www.formula.as

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 20 iunie**
18:00 – Sfântul Maslu
- **Sâmbătă: 21 iunie**
18:00 – Vecernia
- **Duminică: 20 iunie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Duminica a II-a după Rusalii (a Sfinților Români)*
→ *Sfântul Ierarh Grigorie Dascălul, mitropolitul Țării Românești,*
→ *Sfântul Sfințit Mucenic Eusebiu, episcopul Samosatelor*

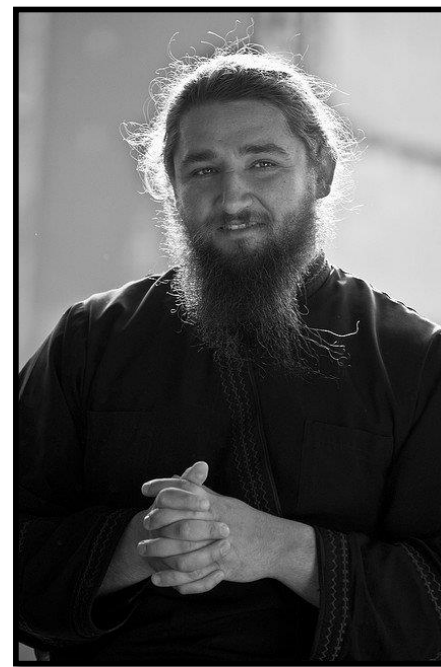
Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr. 76 / 15 iunie 2014 ♦

PR. PANTELIMON
DE LA OAȘA

III.

**"Nu ești fericit când aduni,
ci când dăruiești!"**

Nemulțumirea față de ceea ce ai creează, și ea, depresie. Cei mai mulți dintre oameni tânjesc veșnic după altceva. Viața lor e mereu în altă parte. De ce nu-și găsesc locul și rostul?

În spatele multor căutări ale omului se ascunde, de fapt, nevoia lui de divinitate. Oamenii tânjesc după starea de Dumnezeu. Suferă din cauza neputinței lor, simt că ar putea fi mai mult decât sunt. Dar acest mult mai mult îl transferă în afara lor, în loc să-l acumuleze interior. Tind să aibă în loc să devină. Tind să stăpânească, în loc

să dăruiască. Orientată greșit, spre valorile lumii acesteia, tânjirea aceasta începe să se amestece cu frustrarea, fiindcă lucrurile finite nu pot satisface sufletul.

Unii au tot ce le trebuie: slujba pe care și-au dorit-o, suficienți bani să trăiască o viață, ba chiar și celebritate... Și totuși, sunt profund nefericiți. Ce le lipsește?

Oamenii aceștia au obiectele pe care și le doreau, și-au cumpărat și oamenii din jur, dar au pierdut din vedere relația cu ceilalți. Sunt dependenți de lucrurile materiale, tocmai din această nesiguranță a existenței unei alte realități. Când ești conștient de veșnicie, te desprinzi ușor de grijile materiale. Nu mai aduni cu disperare. Nu te mai temi de ziua de mâine, începi să ai încredere, deci să ai credință. Materia în sine nu poate aduce fericirea, cum nu o poate aduce nici faima artistică sau intelectuală. Nu devii fericit în momentul în care aduni, ci în momentul în care dăruiești. Valorile, indiferent că sunt materiale, spirituale sau intelectuale, trebuie acumulate pentru a fi dăruite. Materia trebuie transfigurată, trebuie să capete valoare spirituală, prin gesturile noastre de dărnicie și bunătate. Omul, când încearcă să

îngrămădească materia în scop egoist, să strângă avere, o scoate pur și simplu din circuitul ei firesc, acela de a fi în slujba legăturii dintre oameni. Dar materia e aceeași dintotdeauna, ea nu sporește. E minunat să te gândești că apa pe care o bem noi e aceeași, în aceeași cantitate, ca acum mii de ani. Aceeași apă care circulă, care n-a părăsit planeta. Același dar, pentru fiecare dintre noi.

Am observat la mulți tineri de azi un fel de masochism al nefericirii. Trăiesc suferința cu voluptate, hrănindu-se parcă din ea. Se cuibăresc în depresie.

Există o plăcere perversă, melancolică, o durere de sorginte romantică a omului, de a "se îndulci" cu niște suferințe, numai pentru că acele suferințe pun în mișcare ceva dincolo de instincte, îl fac să-și simtă sufletul viu și plin de vibrație. Incapabili să ia calea mântuitoare a bucuriei (care presupune lucrarea virtuților), o aleg pe cea comodă a suferinței nemântuitoare, care îi condamnă să nu-și depășească în veci condiția. A resimți plăcere din durere e o malformație sufletească. Și e plăcere, nu bucurie! Voluptatea aceasta a suferinței e și un mod de afirmare al oamenilor slabi. E mult mai ușor să te afirmi distructiv! E o

formă de a ieși din anonim, o nevoie de compătimire, o cerșire, inconștientă, a atenției.

IV.

"Premisa că ar trebui să fim fericiți în fiecare clipă a vieții noastre e fundamental greșită"

Oriunde ne uităm, se promovează modelul omului de succes, veșnic zâmbitor. Fericirea e un imperativ, iar depresia e o rușine, un stigmat. În fața unei asemenea presiuni din partea societății, neputința unora de a se bucura îi afundă și mai tare în deznădejde.

Premisa că ar trebui să fim fericiți în fiecare clipă a vieții noastre e fundamental greșită și produce foarte multă frustrare, pentru că oamenii intră în competiție cu un model ireal, utopic. Viața nu e o fericire continuă, cum nu e nici efort continuu. Viața e o împletire de strădanie și bucurie, iar bucuria vine adesea ca răsplată pentru efort, vine din împlinirea unei datorii, a unei sarcini, din felul în care-ți lucrezi talanții ce ți s-au dat. Dumnezeu a muncit șase zile și în a șaptea s-a odihnit. Obsesia fericirii cu orice preț e păguboasă. Înseamnă că dorințele tale au luat-o înaintea

vieții și au devenit nefirești. E fundamental să nu-ți dorești ceea ce nu se poate, să te bucuri de ceea ce ai, și de cele bune, și de cele rele, să găsești un sens în tot ceea ce ți se întâmplă. Să încarci de semnificație fiecare încercare a vieții tale. Dacă elimini greutățile și efortul vieții, elimini și bucuria. O viață molatică, trăită în plăcere, e o viață în care îți ratezi împlinirea. Doar încercările plătite cu disconfort sau sacrificiu lasă o urmă în ființa omului. Gândindu-te la câștigul pe care îl obții, nu mai privești cu teamă greul și suferința vieții. Dacă privim lucrurile din perspectiva veșniciei, din lumea aceasta nu ieșim decât cu ceea ce am devenit.

Intrată pe mâna psihologilor, depresia e tratată precum o boală. Se dau chiar metode de ieșire din depresie, în zece pași... Putem oare depăși suferințele sufletești după rețetă?

Nu ai cum să ajungi la starea de bine fără o lucrare spirituală. Bucuria nu vine decât de la izvorul bucuriei, care e Dumnezeu, nu vine decât din trăirea iubirii. Dar pentru asta, trebuie să ne curățăm ochii și să vedem în celălalt chipul lui Dumnezeu. Să trecem de negativele lui (căci negativele nu țin de profunzimea ființei, ci sunt un